

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВЪТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и сурж да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.

БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

Да бждемъ справедливи!

Въ последно време се чув-
ствува като да се е поделъ
единъ общъ повикъ срещу
свещенството въ България.
Поводъ за това, вѣроятно, да-
де самиятъ Парламентъ, който
като определяше разни такси
и берии за спиртъ, вина, ра-
кии и пр. и поставяше сан-
кции за закононарушителитѣ,
явно съ желание да оскърби
православното българско све-
щенство постави на разглеж-
дане и бърже претупа закон-
проектъ за свещеническитѣ
такси, които значително намали.
Съ този актъ вносителитѣ на
законопроекта казваха на на-
роднитѣ представители: неза-
бравяйте, че заедно съ кръч-
маритѣ, разнитѣ търговци и
др. скубятъ народа безъ смѣт-
ка и поповетѣ. Това даде по-
водъ и въ Парламента и въ
пресата, а сега вече и всрѣдъ
самото общество, да се пише
и говори за „попска алчностъ“,
за това, че този попъ взелъ
толкова и толкова за вѣнча-
ване, а другъ не знамъ колко
си за друго. И се приказва до на-
сита и умора за „попската ла-
комия“ Нѣма никаква справед-
ливостъ въ тия думи. Това сж думи
на тълпата. Тѣ сж дѣло на клю-
ката. Разумнитѣ хора трѣбва
да се пазятъ отъ праздни ду-
ми и обвинения, особно срещу
свещеницитѣ — божитѣ слу-
жители. Трѣбва да се знае, че
има много и много въ Бълга-
рия добри, честни, съвестни,
скромни, свѣдливи, свещеници,
които не само не грабятъ ни-
кого, но и се срамятъ да си
взематъ онова, което закона имъ
позволява. Ако обаче
има свещеници, които
вземали по 1000 и по 2000 лв.
за сватба, добре е онзи, отъ
кого сж взети толкова пари,
да не ходи да разправа отъ
кръчма въ кръчма и отъ чо-
вѣкъ на човѣкъ, а да направи
заявление до Митрополита и да
изнесе факта. Само така ще
се вразуми „лакомия“ свеще-
никъ, ако има такъвъ, и само
така ще се принесе полза на
обществото и на Църквата.

Трѣбва да се чисти гнилото.
И ние сме за това. Но ние
осждаме всѣки, който само
злослови по адресъ на този
или онзи свещеникъ, а факти
на ржка нѣма или се страхува
да ги изнесе. Враговетѣ на
Църката, сектантитѣ и др., са-
мо това чакатъ. И, собствено
тѣ най-много разпространяватъ
тия слухове, защото сж най-
сигурното сръдство да се ди-
скредитира българската цър-
ква и духовенство. Това и ста-
ва. Който е добръ българинъ
и милѣе за бащината вѣра,
трѣбва да се пази отъ празд-
ни приказки за свещеницитѣ.
А който има данни за това,
че нѣкой свещеникъ вземалъ
прѣкомѣрно много пари за нѣ-
коя трѣба, е длъженъ добле-
стно да съобщи на духовната
власть.

Всѣко обвинение безъ данни
на ржка е подлостъ и грѣхъ
предъ Бога. Всѣки, който раз-
прос раява непростѣни слу-
хове, клюкарствува. Той трѣбва
да знае, че има Божии сждѣ.
Колкото е весело днесъ
да се разказватъ глупа-
ви, праздни и невѣрни при-
казки за свещеницитѣ, толкова
ще бжде тежко и страшно,
когато ни запитатъ тамъ: ка-
жете, клеветници — клюкари,
защо лъгахте, много лъгахте,
хулихте Христа? Защото све-
щеницитѣ съ чернитѣ раса,
които ви бѣха така умразни,
представляваха Христа всрѣдъ
малкия български народъ. И
какъ тогава ще отговарятъ леко
мисленитѣ клюкари и разсмива-
чи на тълпата?

Свещ. Д. Попвасилевъ

Нѣма Богъ!

Да не мислишъ, че ти си
пръвъ, който казвашъ тия
думи! Преди 3000 год. царъ
Давидъ съ тия думи е поч-
налъ да пише 13 псаломъ:
„Каза безумниятъ въ сърцето
си: Нѣма Богъ!“, И правъ е

билъ, защото никогашъ тия
думи не сж излизали изъ уста-
та на мъдрци, добродетелни
мже или изъ устата на ге-
роитѣ или гениитѣ, които съ-
ставятъ цѣлта на човѣшкото
общество.

Но съ каква целъ казвашъ
тия думи? Да не би съ мисълъ-
та, че посрѣдствомъ едно та-
кова твърдение — ще станешъ
по-добъръ, по добродетеленъ,
по-благороденъ? Азъ мисля
тъкмо обратното т. е. че дру-
га ти е смѣтката. Да не би да
сжществува тамъ горе, на не-
бето, нѣкоя сила, която има
власть да те накаже? Тая ми-
сълъ, че сжществува единъ
Богъ, те смущава и като така,
добре е да се махне — да я
премахнемъ.

Нѣма Богъ! Кога казвашъ
тия думи? Кога си боленъ
ли? Кога страдашъ отъ нѣ-
коя неизцѣрима болестъ ли?
Кога си въ опасностъ ли?
Кога чувствашъ, че смъртъта
е близо ли? Кога си претъ-
рпѣлъ нѣкоя несполука въ
живота или предприятието си
ли? Не! Обратното. Само тога-
ва, когато се чувствашъ веселъ,
жизнерадостенъ, когато бжда-
щето и дастието ти се
усмихватъ!

Отъ както свѣтъ свѣтува —
човѣцитѣ сж вѣрвали въ Бога
— и тая вѣра сж я имали най-
големитѣ умове — гениитѣ, още
отъ начало и до днесъ. Ти
искашъ да кажешъ, че си по-
мъдъръ отъ всички хора въ
всички времена и въ всички
страна, отъ всички стари и
нови гении, язически и хри-
стиански, отъ всички благовъз-
питани и благородни души, отъ
всички ония, които сж си дали
живота за благо на ближ-
нитѣ си?

Нѣма Богъ! На какво се
осланияшъ ти, когато твърдишъ
това? На даннитѣ, които ти ги
дава науката ли? Но, владѣешъ
ли ти вѣжлики данни, що наука-
та дава? Изследвалъ ли си ги
съ всичката сериозностъ и
обективностъ? Преценилъ ли си
добре всички научни твър-
дения?

Ето, напр., науката подържа,
че материята е инертна, и че
еднотѣло, оставено на покой,

не може само по себе да
се раздвижи. Така, поне, твър-
дятъ всички и, сигурно, че и
ти нѣма да кажешъ противното

Ако това е истина, подър-
жана отъ науката, освѣтли ме
тогава, какъ става, че въ не-
беснитѣ пространства нищо
нѣма неподвижно, а всичко се
движи. Обясни ми, моля ти се,
движението на безбройнитѣ
небесни тѣла.

Действително, милиони небес-
ни тѣла безпирно пжтуватъ и
то въ една съвършена хармо-
ния, като се въртятъ и около
осѣта си и около други тѣла
(планети). Тамъ цари една не-
изказана дивна хармония! Как-
во можешъ пѣкъ каза за бър-
зината, съ която тѣ се дви-
жатъ? Земята бѣга около слън-
цето съ една бързина отъ 28
кв. на секунда, или 1680 кв.
на минута, или 100,000 кв. въ
часъ, или съ 2,400,000 кв. въ
день. И въ това време, дори
слънцето съ цѣлиятъ си анту-
ражъ отъ планети очертава —
около една неизвестна
точка — една крива, съ
единъ радиусъ тѣй об-
ширенъ — щото изглежда по
скоро една права отъ кол-
кото една крива, като бѣга съ
една бързина отъ 10 кв. на
секунда, или 36,000 кв. на часъ
и близо единъ милионъ кв. на
день. На какво се опирашъ
милионитѣ небесни тѣла, кога-
то играятъ своятъ вълшебенъ
танць? На нищо! Тѣ играятъ
въ обширнитѣ голи простран-
ства, въ пустота. И не забравяй,
моля ти се, — и тежестъта
имъ! Само слънцето има една
тежестъ отъ 2,000,000,000,000
000,000,000,000,000 кгр. Каж-
и сега, каква е оная сила,
която е турила въ движение
една такава огромна тежестъ
и я държи въ едно непреста-
но движение отъ 10 кв. въ
секунда?

Спри се и помисли още, че
срѣдъ тоя огромнъ кадрилъ,
танцуванъ отъ 75 милиона зве-
ди, минаватъ 17 милиона ко-
мети, всѣкоя играйки своето
хоро, безъ обаче да смущава
ни най-малко кадрила, който
играятъ всички други звез-
ди — тѣла и комети? Знаея, че
ти имашъ само единъ отговоръ,

съ който мислишъ, че можешъ
да си обяснишъ това велико
чудо

„Притеглянето, казвашъ ти,
обяснява всичко, абсолютно
всичко!“

Кой е поставилъ въ небес-
нитѣ тѣла тая сила, която
привлича еднитѣ къмъ други-
тѣ и която, както въ момента,
когато би трябвало да захвър-
ли еднитѣ върху другитѣ и ги
строши, ето че заеднажъ е
неутрализирана отъ една про-
тивна сила още по огромна и
и още по чудна, отъ едно
истинско небесно чудо? Кой е
поставилъ въ вселената това
чудесно равновесие, което се
появява сигурно, не отъ една
всемирна неподвижностъ, а
напротивъ отъ едно непреста-
но движение? Кой, най-после,
е създалъ въ пазвата на ония
необятни пространства тая кра-
сота, тоя редъ, тая сила и осо-
бено това чудо на механиката,
геометрията и изчисленията —
която изпѣлва съ удивление
всички, които я съзерцаватъ?
„Нѣма съзнание, че Богъ съще-
ствува“ казва Neuton и като
него говорятъ всички гении на
науката: Copernic Kepler, Galileu
Descartes Leibniz, Eucler, Clar-
ke, Flamaron и др. Сжществу-
ва това убеждение, у тия хора,
което сигурно, не сж си го съз-
дали подъ влиянието на момента
и чувствата, като-поетитѣ, а отъ
цифри и геометрични теореми —
цѣлъ животъ сравнявани.

Науката и разума, между
другото твърдятъ, че нѣма яв-
ление безъ причина. Ето, всѣ-
ки отъ насъ има душа. Тая ду-
ша трѣбва да си има своя про-
изходъ. Отъ гдѣ е произхода ѝ?
Кой я е създалъ, ако не Богъ?
Чувствамъ, че душата е въ менъ;
но, все тѣй добре чувствамъ, че
тая душа не е, и не иде отъ
мене. Защото тя ме владѣе,
сжди ме и съ нейната силеме
издига или понижавя. Тя ми
казва: „Това нѣщо е вѣрно.
Това нѣщо е фалшиво. Това
дѣло е добро, това лошо“. Ми-
сля, че си съгласенъ съ менъ,
че не може да сжществува за-
конъ безъ законодатель. Кой
проее е създалъ душата ми?
Кой я поставилъ въ менъ и
кой е поставилъ въ нея за-
кони неумилими, които ме уп-

De Segure.

„А после какво ще бжде?“

Това се бѣ случило въ 1906
год. Двама млади подпоручици
разглеждали парижкитѣ забеле-
жителности. Тѣ влѣзли въ про-
чутия храмъ на „Св Богоро-
дица“, който е близо до
Тюлери . . . влѣзли, разбира
се, не да се помолятъ, а да
разгледатъ живописнитѣ и
скулптурни украси на величест-
вения храмъ. Единъ отъ офи-
церитѣ забележилъ въ изпо-
вѣдалната единъ младъ све-
щеникъ, който, коленичилъ, се
молилъ . . .

Видишъ ли тоя свещеникъ
— казалъ единиятъ отъ офице-
ритѣ на своя другаръ. — Стру-
ва ми се, че той чака нѣкого.
— Може би тебе, — отго-

ворилъ съ усмивка другиятъ.

— Мене? Че какъ тѣй мене?

— Кой знае? Може би ти
искашъ да се изповѣдашъ.

— Да не мислишъ пѣкъ, че
не мога да се изповѣдамъ?
Искашъ ли да се хванемъ на
басъ, че ей сега ще ида при
свещеника?

— Ти? Ти да идешъ да се
изповѣдашъ? И офицерътъ
отъ смѣхъ раздрусалъ плещи.

— Обзалагамъ се за единъ
обѣдъ и бутилка шампанско!

— Съгласенъ съмъ. Нека

При изповѣдта у католицитѣ све-
щеникъ стои въ ослебената малъ
стайчка, а изповѣдващиятъ се стои
вънъ, коленичилъ, до едно премѣн-
жено съ гжста рѣшетка прозорче

Бел. (Прев.

бжде и шампанско! А все пакъ
не ми се иска да вѣрвамъ, че
ще отидешъ на изповѣдъ.

Но преди още този да до-
върши думитѣ си, другарътъ
му се доближилъ до младиятъ
свещеникъ и му пришепналъ
нѣщо тихо на ухото. Свеще-
ника станалъ благоговѣйно и
влѣзълъ въ изповѣдалнята*), а
лъжекающия се подпоручикъ,
хвърлилъ лукавъ погледъ къмъ
своя другаръ и се отпусналъ
на колѣне.

— Той просто е полудѣлъ! —
избѣбрилъ другарътъ му и
сѣдналъ, очаквайки да види
какво ще излѣзе отъ всичко
това.

Минали 5 минути, десетъ,
четвъртъ часъ . . .

— Защо се толкова бави?

— се запиталъ съ негърпение
чакациятъ. — Какво има да
говори толкова дълго съ све-
щеника?

Най-после вратата на изпо-
вѣдалната стайчка се отворила

и изъ нея излѣзълъ, съ раз-
чувствано, но сериозно лице
свещеника, а следъ него трѣг-
налъ, почервенѣлъ като ракъ
и сконфузенъ, офицерътъ. Той
далъ знакъ на другаря си, кой-
то го чакалъ, да излѣзатъ отъ
църква.

— Какво стана съ тебе? —
Запиталъ другарътъ му — Та
ти прекара въ разговоръ съ
свещеника по-вече отъ два-
десетъ минути. Честна дума,
азъ повѣрвахъ, че наистина
си се изповѣдвалъ и затова
считамъ че загубихъ баса.
Кога ще е обѣда съ шампан-
ското? Не искашъ ли днесъ?

— Не! — отговорилъ сери-
озно другиятъ, — не искамъ
днесъ; по добре другъ пжтъ.
Сега имамъ работа, — прости,
ще трѣбва да те оставя.

И като стисналъ ржката на
приятеля си, той бързо закра-
чилъ въ противоположна посо-
ка . . .

* * *

равляват? Нито човѣка, нито нѣщо човѣшко е могло да създаде човѣшката душа. Тая душа не може да дойде освенъ отъ Бога. Тя има божественъ произходъ.

Ако Богъ не съществува, то горко за индивида, горко на семейството, горко на обществото!

Единъ работникъ, пияница и невѣрующъ, билъ стигналъ да обезвѣри и съпругата си, като страшно я измѣчвалъ. Въ една късна вечеръ, връщайки се удома си, той видѣлъ сума народъ да се трупа около къщата му. Очуденъ, влѣзълъ, и като прекружилъ прага на стаята, намѣрилъ съпругата си и тритъ си деца, умрѣли, задушени отъ дървени вѣглища. На масата, на която хърта, били писани тия думи за сбогуване: „Толкова време, колкото вѣрвахме у Бога, имаме сила да понесемъ мизерния си животъ, сплетенъ отъ лишения и ужасни страдания.

Сега, когато мжжътъ ми направи отъ менъ една отчаена жена и отне вѣрата ми, нежелая щото и децата ми да бждатъ нещастници като менъ и за това отивамъ си съ тѣхъ.“

Когато безбожието свие гнѣздо въ нѣкое семейство, заедно съ него, влизатъ и страданията, и лишенията, и нещастията, и опропастването.

Отговорими сега, приятелю! Не е ли истина, че безъ Бога свѣта не може, че Богъ трѣбва да съществува?

Свещ. П. Икономовъ
Варна

Д-ръ Н. И. Блъсковъ

НАШИТЪ НОСНИ КЪРЛИЧКИ.

Това е онова малко парцалче, тъкано, изящно, фино, копирено, ленено или хасяно, американено и грубо, което ний носиме въ джеба и съ което избърсваме носа, устата, очитѣ, ушитѣ, лицето, главата и ржцѣтѣ, когато ги почувстваме влажни, потни, или замърсени, когато плачемъ, когато кихнемъ, когато ни засърби ухото, когато сме си зацапали устнитѣ при ядене, а най-подиръ съ нея нѣкои, които иматъ превратно понятие за чистота, даже бършатъ и праха отъ обувката си и калцата отъ панталонитѣ си и праха отъ стола, на който ще седнатъ, за да не си изцапатъ новитѣ ги скъпи казимирени дрехи. А следъ малко съ сжщата кърпа си бършатъ устата и очитѣ.

налъ съ военнитѣ и вие ми изглеждате като напълно порядъченъ младъ човѣкъ. Кажете ми, моля въ какъвъ чинъ сте сега?

Офицерътъ разбралъ, че направилъ глупостъ. Но зарадванъ, че тѣй ще се отрже леко отъ затруднението, той съвсемъ вежливо отговорилъ:

— Азъ съмъ само подпоручикъ токущо свършихъ Сентъ-Сирската школа.

— Подпоручикъ? И дълго ли ще трѣбва да престое въ този чинъ?

— Азъ самъ не зная даже: две или три години, а може би и четири.

— Е, а после!

— После ще стана поручикъ.

— А после?

— Капитанъ.

— Колко години ще трѣбва да служите, за да станете капитанъ?

— Азъ имамъ покровители, — каза съ лека усмивка офицерътъ, и затуй се надѣвамъ

Днесъ, когато е известно, че по-вечето отъ болеститѣ се дължатъ на микробитѣ, които намиратъ най-добра почва за размножение въ нечистотата и се разнасятъ най-добре съ прахътъ, да се бърши съ една и сжща кърпа и прахътъ по обувката, и носътъ, и сълзитѣ — това е по-вече отъ криво-разбранщина, за да не кажемъ нечистоплътностъ и даже мръсотия. Думата ни обаче не е за тия крайности, които сж очевидни и за най-малко интелегентния човѣкъ. Ние искаме да побеседуваме тукъ съ нашитѣ читатели за вреднитѣ послѣдствата отъ неправилното употребление на носната кърпичка.

Носната кърпичка обикновено се носи за избърсването на носа отъ отдѣляшитѣ се изъ него секрети при нормално състояние, при кихване, или при случайна тѣхна свръх-продукция. За това се и нарича тя носна, а за това защото се носи въ джебъ, се нарича още и джебна.

На мнозина, може би, е известно, че нашия носъ не представлява нищо друго освенъ единъ лабиринтъ съ влажни и топли стеници, презъ който като минава въздуха, който ние вдъхваме, се затопля, овлажнява се и остава да се полепватъ по неговитѣ влажни стеници милиардитѣ прашинки и полепналитѣ по тѣхъ микроби, които обикновено се носятъ по въздуха.

Нѣкои отъ тия микроби сж безвредни за нашия организъмъ, обаче има нѣкои, които сж вредни. По тоя начинъ организма предпазва нашитѣ бѣли дробове отъ микробитѣ, които ние вдъхваме съ въздуха. Понѣкога обаче тия вредни микроби въ въздуха сж въ такова изобилие, че даже и следъ като въздуха е преминалъ презъ филтра на носа, пакъ занася една частъ отъ тѣхъ въ бѣлитѣ дробове и тогава остава само да се влошатъ условията, при които се намира организма, за да понае микробитѣ да се размножаватъ тамъ и да се прояви болестъта. Има обаче микроби които даже като бждатъ задържани по влажнитѣ ципици на носа причиняватъ мѣстно, или общо заразяване на организма. Достатъчно е само и най-малкото, често невидимо съ просто око нарушение цѣлостта на тая ципица, или други вложающа обстоятелство на организма условия: умора, простуда, пиянство, гладъ, скърбъ, уплаха и др., за да нарастнатъ микробитѣ тамъ, да се размножатъ и да се прояви болестъта въ организма съ всичкитѣ нейни признаци.

да мога да стана капитанъ къмъ 28—29-та си година.

— А после?

— По натагъкъ е много трудно: капитанъ, като че ли ще трѣбва да пребжда доста дълго време. Но следъ това ще стана подполковникъ, а после и полковникъ.

Добре! Кога навършите 40 или 42 години, ще станете полковникъ. А после?

— После ще стана бригаденъ генералъ, а после — дивизионеръ.

— А послѣ?

Хм! . . . Следъ това нищо не остава освенъ маршалски жезълъ, но за туй азъ и не мечтая.

— Разбира се, вие ще се задомите.

— Непременно щомъ достигна по-високъ офицерски чинъ.

И тѣй, добре! Представете си, че ще станете баща на щастливо семейство, висшъ офицеръ: дивизионеръ гене-

Една отъ тия болести е и Инфлуенцата.

До скоро микроба на Инфлуенцата се смѣташе за сигурно известенъ и определенъ. Отъ последнитѣ лабораторни и научни изследвания, обаче се указва, че това сж само съпътствующи болестъта микроби, които впоследствие се развиватъ и усложняватъ хода на болестъта, а сжщия микробъ е другъ, не напълно установенъ.

(Следва).

Кой е виновенъ?

Бѣхъ на гарата. Вечерниятъ пжтнички влакъ, който току що бѣ пристигналъ, издаде нѣколко пискливи сигнала, въздъхна дълбоко и замина, като остави следъ себе си къмба черъ димъ. Азъ се загледахъ следъ него, размишлявайки върху това, какъ геня на човѣка е съумѣлъ да впрѣгне леката пара въ такава ползотворна работа, каквато е превозване на пжтници и стока.

Изведнѣжъ, обаче, единъ гласъ, говорещъ на разваленъ български езикъ ме извади отъ това замислено състояние.

— Дайте ми работа! — чухъ азъ да вика нѣкоя задъ гърба ми.

Обръщамъ се и виждамъ предъ себе си едъръ, плещестъ турчинъ. На главата му се се мждръше мазенъ фесъ. Шалваритѣ и абата му бѣха окжсани; парцали висѣха отъ тѣхъ.

— Кой си ти и отъ къде си? — го запитахъ азъ на турски езикъ.

— Родомъ съмъ отъ Османъ-Пазаръ. Преди два дни дойдохъ да търся работа тукъ, въ Шуменъ, понеже въ Османъ Пазаръ нѣма що да работя. Оставихъ тамъ жена и две деца. Тѣ чакатъ да спечеля нѣкоя пара и да имъ пратя, а ето азъ гладувамъ.

— Не мога да ти дамъ никаква работа, възразихъ азъ, защото самъ работя на други.

— Тогава дайте ми нѣколко лева да си купя хлѣбъ. Не съмъ ялъ отъ вчера.

Изгледахъ го не съ цель да го укоря. Той сконфузено наведе глава: съвестно му бѣ да проси. И наистина той бѣ пародия на просѣкъ. Здравъ мжжъ, съ Херкулесови мишици, вмѣсто да работи, той проси. Виновенъ ли бѣ той за това? Не, разбира се. Защото самъ азъ усѣтахъ у него готовностъ да извърши всѣкаква работа, само да не проси, а заслужено да си изкара прехраната. Мушнахъ въ ржката му 5 алуминиеви монети. Но не на просяка дадохъ тази нищожна помощъ, а на безработния.

Жално ми стана за него. Азъ

ралъ, даже, — кой знае, — и маршалъ. Е, а после, синко, какво ще бжде! — запиталъ свещеникътъ вече съ заповѣднически тонъ.

— Послѣ? — Продумалъ офицерътъ, — честна дума, не знамъ що ще бжде.

— Ето, виждате ли, — казалъ още по-сериозно свещеникътъ.

— Вие всичко знаете, но не знаете най-важното. Азъ знамъ това и ще ви покажа: най-последъ ще умрете. Следъ смъртъта си ще застанете на сждъ предъ Бога. И ако продължавате да постъпвате така, както сте постъпвали до сега, вѣчни мжки ви чакатъ. Ето какво ще стане съ васъ въ края на краищата!

На офицера се искало да си иде колкото се може по-скоро, но свещеникътъ го спрѣлъ.

— Още една минута, синко! казалъ той.

Азъ ще ви кажа още нѣщичко. Вие високо пазите вашата честь, нали? Азъ сжщо

си трѣгнахъ. И имѣсто да мисля вече за влака и локомотива, азъ сега се замислихъ за семейството на тоя човѣкъ. Щомъ бащата гладува и проси, какво правятъ тогава децата и майката? . . .

И изведнажъ въ съзнанието ми се очертахъ човѣшки фигури — почти скелети, въ окжсани дрехи, очакващи пари отъ гладния баща. А той проси тукъ и не може да нахрани себе си . . .

Горко на бѣдняка!

А такива сж хиляди и хиляди. Кой е виновенъ.

Шуменъ. Б. Петровъ.

ХРОНИКА

Епископъ Михаилъ Велички пристигне въ града на 10 того. Въ сжбота ще служи въ църквата св. „Три Светители“ (Тамъ ще има сжщия день храмовъ празникъ) а въ недѣля вѣроятнo въ „Св. Възнесение“.

Въ недѣля на 6 того се освети новото здание на Шуменската Популярна Банка. Водосветътъ се отслужи въ новия голѣмъ салонъ на Банката отъ всички свещеници въ града. Председателътъ на управителния съветъ г. Пѣю Пѣвевъ даде отчетъ — скица за бързия прогресъ на Банката. Нейниятъ успѣхъ е успѣхъ на кооперативната идея, която е наша, християнска идея. Ние искрено се радоваме за успѣха на Банката въ Шуменъ, защото тя единичка ще даде възможната доза отъ благоденствие на бедното шуменско гражданство. Трѣбва всѣки шуменски гражданинъ, който има възможностъ, да стане членъ на голѣмата кооперация — Популярната банка.

Предъ вида на това, че частъ за водосвета бѣше определенъ 10½, когато точно се свършва богослужението въ църквата, свещеницитѣ отъ „Св. Възнесение“ закѣсѣха. Това е дало поводъ на нѣкои хора да мислятъ и даговорятъ че свещеницитѣ не желали, да дойдатъ Добре е за въ бждаще да се има предъ видъ, че църква се пуска въ 10½ часа и, когато се нарежда тържество, въ което се иска участие на свещеницитѣ, да се прави разчотъ на времето.

Съобщение

Комитетътъ избранъ отъ гражданското събрание на 13 януарий, да действа за постройка на здание за девическа гимназия, напечатана искането на Шуменското гражданство и го изпрати до всичкитѣ редакции на вестницитѣ, до всички г. г. Министри, Народни представители и видни Шуменци.

Комитетътъ намѣри за да ре и изпрати една тричленна делегация въ София, депутати на съ Шуменскитѣ депутати Шуменци да се явятъ предъ г. г. Министритѣ и устно имъ изложатъ, каква е голѣмъ нуждата отъ сграда за девическа гимназия, да молятъ името на цѣлото гражданство да се взематъ мѣрки да построи училището.

Делегацията отиде въ София на 27, 28 и 29 явила се предъ г. г. Министритѣ на Прогреса, Обществениитѣ сградъ, Финансиитѣ и предъ г. Министра — Председателя, и слушана е била съ внимание и по принципъ е взимано искането. Обаче поради извънредно тежкото финансово положение на страната и поради приключването на бюджетно-проектитѣ, тази година не бѣ възможно да се предвиди въ бюджета на държавата специална достатъчна сума за новия градежъ. Имало е предвиденъ само единъ параграфъ отъ 18 мил. лв. за всички покнати градежи, отъ тамъ можело да се отдѣли една сума, да се тури начало на искания градежъ. Шуменскитѣ депутати обещали, че ще действуватъ, когато и дето трѣбба, да се впише въ бюджета, макар и отъ кредита 8 мил. л. една сума поне да се положатъ основи.

Комитетътъ смѣта, че е заинтересовалъ правителството народ. представителство и общество то съ гражданското искане и че въпросътъ за сградата на девическа гимназия издаденъ отъ архивитѣ и поставенъ на дневенъ редъ.

Отъ Комитетътъ **Свещеницитѣ** К. Поповъ Цвѣтковъ и Ст. Поповъ въ сериозни причини се отказватъ отъ участието си въ редакционния комитетъ на вестника. Тѣ обаче не отказватъ своето съчувствие и възможно съдействие за успѣха на вестника. За напредъ остава за всички добро и лошо въ вестника. Оговоренъ само свещеникъ Попвасилевъ.

Въ недѣля 13 того въ 5½ часа следъ обѣдъ въ салонъ на църквата „Св. Възнесение“ ще има беседа. Възнесение да говори Епископъ Михаилъ

Вестникъ „Народенъ будителъ“ е админикъ църковно-общественъ вестникъ въ България, нагласенъ специално за читатели — миряни (не свещеници). Той има вече успѣхъ. Тиражътъ му се увеличилъ. Умоляватъ се всички, които желаятъ да кажатъ нѣщо за съживяване живота на родната църква, да пишватъ редактору Статия или дописка безъ подписъ, или само псевдонимъ не може да печата. Редакторътъ трѣбва да знае автора на всѣки репортажъ да го подписва, ако той не желае.

Младиятъ офицеръ обѣдвалъ самъ. Особено смущение, прѣмислено съ нѣкакъвъ страхъ овладѣло душата му. Вечеръ лѣгайки да спи, той се пошевелилъ да изрече обещани думи, но — еднажъ дадена думъ трѣбва да се изпълни.

„Ще умра . . . ще бжде съ денъ . . . душата ми ще и въ ада“, — казалъ той, но намѣрилъ куражъ да прибави: „Не искамъ да мисля за това.“ Тѣй прекаралъ той нѣколко тежки дни. Изповѣдъта не излизала изъ ума, и въ утѣтъ му звѣнтѣли думитѣ младия свещеникъ.

Следъ една седмица офицерътъ отишелъ при свещеника и се изповѣдалъ предъ него искрено и благоговѣйно. Тъ напущналъ Божия храмъ радостно сърдце и лице обито съ сълзи.

Прев. А. Н.